

РЕШЕНИЕ

№ 4453

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3931** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от „П. П. БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п. к. 1606, район „К. село“, [улица], ет. 5, представлявано изпълнителния директор „ЕС ВИ ЕС“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. Ч., искове с правно основание чл. 128, ал. 2 от АПК, срещу ответника Министерство на околната среда и водите, с които се иска да се приеме за установено, както следва:

1. че „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], е носител на административно право да извършва строителство, възникнало и със съдържание в съответствие с издадените и влезли в сила разрешения за строеж, разрешение за строеж № 294/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017 г.), разрешение за строеж № 297/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 21.11.2017 г.), разрешение за строеж № 298/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 15.12.2016 г.), разрешение за строеж № 299/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 22.12.2016г.), разрешение за строеж № 300/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017 г.), разрешение за строеж № 301/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 11.10.2016 г.), разрешение за строеж № 302/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 03.01.2017 г.), разрешение за строеж № 304/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 30.08.2017 г.), разрешение за строеж № 39/25.03.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 21.11.2017 г.), разрешение за строеж № 209/25.11.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 30.08.2017 г.) на главния архитект на [община] по отношение на ПИ с

идентификатор № 44094.22.35, както и че цитираните разрешения за строеж са валидни, както и, че „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ има право да извършва законосъобразно разрешеното му строителство с посочените разрешения за строеж (правото да строи), като срокът за изпълнение на същото, а именно 3-годишният срок за започване на строителството по тях, респективно 5-годишният срок за достигане на строежите до етап „груб строеж“, съгласно чл. 153, ал. 2 от ЗУТ, за всяко едно от разрешенията за строеж, ще започне да тече от момента на влизане в сила на актовете във връзка с О. по чл. 92, ал. 1 от ЗООС и/или ЗБР, съобразно Заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите, от който момент строителството във връзка с разрешенията за строеж ще бъде възможно;

2. че „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], във връзка с инвестиционно намерение за изграждане на курортно-рекреационен обект, е носител на административно право да извършва строителство в съответствие с издадените и влезли в сила разрешения на строеж № 294/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 30.08.2017 г.), разрешение на строеж № 297/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 21.11.2017 г.), разрешение на строеж № 298/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 15.12.2016 г.), разрешение на строеж № 299/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 22.12.2016 г.), разрешение на строеж № 300/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 21.11.2017 г.), разрешение на строеж № 301/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 11.10.2016 г.), разрешение на строеж № 302/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 03.01.2017 г.), разрешение на строеж № 304/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 30.08.2017 г.), разрешение за строеж № 39/25.03.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 21.11.2017 г.), разрешение за строеж № 209/25.11.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 30.08.2017 г.) на главния архитект на [община], което право е пряко засегнато от процедура по включване на собствения на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], ПИ с идентификатор № 44094.22.35, в списъка със защитените зони по чл. 10, ал. 1 от ЗБР, а именно Процедура по раздел трети от Закона за биологичното разнообразие за изменение на граници (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г.), чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха в района на плаж К., в землището на [населено място], [община], област Б. и в района на местност А. в землището на [населено място], [община], Област Б., въз основа на Решение на Националния съвет за биологично разнообразие от 06.07.2021 г.;

3. че административната процедура по Раздел трети от Закона за биологичното разнообразие за изменение на граници (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г.), чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха в района на плаж К., в землището на [населено място], [община], Област Б. и в района на местност А. в землището на [населено място], [община], Област Б., въз основа на Решение на Националния съвет за биологично разнообразие от 06.07.2021 г., е незаконосъобразна в частта ѝ, касаеща

собственя на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, предвид: (а) нищожността на решенията на Националния съвет по биологично разнообразие, взети на заседанието от 07.07.2021г.; и (б) невярната експертиза на гл. ас. д-р К. П. – Катедра Екология и опазване на околната среда, Биологически факултет, СУ „С. К. О.“ от 19.06.2021 г., послужила като основание за инициране на процедурата;

4. че поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 (предишни № 000130, № 000133 и № 021001), находящ се в местността „Рибарницата“, [населено място], [община], Област Б., с площ от 40 407 кв. метра, с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – за курортно-рекреационен обект, собственост на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], представлява урегулиран поземлен имот (УПИ) по смисъла на § 5, т. 11 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията, представляващ съгласно действащия ПУП-ПРЗ: УПИ I - отреден за хотелски комплекс с предвидени устройствени показатели: плътност на застрояване – до 50 %, К инт. – до 2.0., минимално озеленяване – 50 %, Н-до 15 м. (от 2 ет. до 5 ет.) и УПИ II – отреден за озеленяване, въз основа, на което „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК] разполага с право да иницира нова административна процедура по издаване на разрешение/я за строеж, съгласно ПУП-ПРЗ, одобрен със Заповед № РД-01-133/28.02.2006 г. на кмета на [община], и начин на трайно ползване на урбанизираната територия: „незастроен имот за курортно-рекреационен обект“.

Ищецът твърди, че притежава право на собственост върху поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 (предишни № 000130, № 000133 и № 021001), находящ се в местността „Рибарницата“, [населено място], [община], Област Б., с площ от 40 407 кв. метра, с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – за курортно-рекреационен обект, представляващ съгласно действащия ПУП-ПРЗ УПИ I- отреден за хотелски комплекс и УПИ II – отреден за озеленяване.

В недвижим имот с идентификатор № 44094.22.35 дружеството изразява намерение за реализиране на инвестиционно предложение за „Изграждане на хотелски комплекс“. В тази връзка на ищецът са издадени десет броя разрешения за строеж, а именно: 1. Разрешение за строеж № 294/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010 г. и на 30.08.2017 г.) за Хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда А-2“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 2. Разрешение за строеж № 297/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-2“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 3. Разрешение за строеж № 298/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 15.12.2016г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-3“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 4. Разрешение за строеж № 299/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 22.12.2016г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-4“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 5. Разрешение за строеж № 300/28.12.2007 г. (презаверено на

29.12.2010г. и на 21.11.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-5“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 6. Разрешение за строеж № 301/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 11.10.2016г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-6“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 7. Разрешение за строеж № 302/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 03.01.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда С“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 8. Разрешение за строеж № 304/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда F“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; 9. Разрешение за строеж № 39/25.03.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 21.11.2017г.) за строеж: „БКТП, ТИП БКТП 1-20/0.4 KV, 2X800 K., БКТП 2-20/0.4 KV, 2X800 K., външно кабелно ел. захранване 20 KV /ВН/ площадкови кабели и ел. касети“, находящ се в ПИ с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], [община]; и 10. Разрешение за строеж № 209/25.11.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 30.08.2017г.) за строеж: "П. кабелни линии НН, резервно захранване от дизел – генератор и площадкова ел. мрежа на слаботоковите инсталации", находящ се в ПИ с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], [община].

В исковата молба се излагат твърдения, че строителство по всички цитирани разрешения за строеж не е започнало (с Протокол обр. № 2) в срока по чл. 153, ал. 2 от ЗУТ, поради което всички разрешения за строеж са били презаверени. Срокът от 3 години от влизането в сила на разрешенията за строеж по чл. 153, ал. 2 от ЗУТ е изтекъл, като строителството във връзка с всички разрешения за строеж все още не е започнало. В тази връзка се твърди, че от главния архитект на [община] е поискано презаверяване на всички 10 (десет) броя разрешения за строеж в съответния 1 - годишен срок, на основание чл. 153, ал. 3 от ЗУТ.

Посочва се, че част от разрешенията за строеж са презаверени от главния архитект на [община] при действието на редакцията на чл. 152 (2) на ЗУТ, според която „Разрешението за строеж губи правно действие, когато в продължение на 3 години от влизането му в сила не е започнало строителството или когато в продължение на 5 години от влизането му в сила не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите.“ Друга част от разрешенията за строеж са презаверени след влизане в сила на законовите промени в чл. 153, ал. 2 от ЗУТ обнародвани в ДВ бр. 13 от 7 февруари 2017 г., с които се удължава крайният срок, в който най-късно строителството трябва да е достигнало до етап „груб строеж“, като 5-годишният срок за това започва да тече от момента на съставянето на Протокол, обр. № 2.

Твърди се, че въпреки презаверяването на всички 10 (десет) броя разрешения за строеж, строителството по тях обективно не е могло да започне в 3-годишния срок по чл. 153 от ЗУТ, поради издаването на Заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите. Със заповедта се забранява извършването на строителни и монтажни работи по осъществяването на инвестиционни предложения по отношение на имот с идентификатор № 44094.22.35, до провеждането на процедури по глава

шеста от ЗООС и/или ЗБР и приключването на тези процедури със съответните крайни актове, тъй като тези дейности могат да доведат до значително отрицателно въздействие върху околната среда. Посочва се, че на основание чл. 160, ал. 5 от ЗООС и чл. 123, ал. 3 от ЗБР обжалването на заповедта не спира нейното изпълнение, поради което същата има предварително изпълнение. Заповедта е обжалвана от дружеството – ищец, но същата е окончателно потвърдена с решение на Върховния административен съд на Р.Б.

Поради това, дружеството посочва още, че на основание чл. 92, ал. 1 от ЗООС е иницирирало процедура по оценка за съвместимостта на инвестиционното му предложение с опазването на околната среда пред РИОСВ – Б., като административният орган му е указал, че трябва да бъде извършена оценка на въздействието върху околната среда (О.), която също била иницирирана и към момента се твърди, че същата е висяща.

В исквата молба се твърди, че междувременно с Писмо, изх. № 48-00-487/28.06.2021 г. на министъра на околната среда и водите, „П. П. БГ“ АДСИЦ е уведомено, че е иницирирана процедура за изменение на граници (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г.), чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха в района на плаж К., в землището на [населено място], [община], Област Б. и в района на местност „А.“ в землището на [населено място], [община], Област Б., както и, че собственият на дружеството имот № 44094.22.35 попада изцяло в предложението за увеличаване на Защитена зона В. „Р.“ в района на Плаж „К.“. Според ищеца, за постигане на целите на процедурата Сдружение „Да запазим К.“ е възложило изготвянето на експертиза на гл. ас. д-р К. П. – Катедра „Екология и опазване на околната среда“, Биологически факултет, СУ „С. К. О.“. Въпросната експертиза впоследствие е била използвана за приемане на решението на Националния съвет за биологично разнообразие (НСРБ) от 06.07.2021 г. Със същото решение НСРБ предлага на министъра на околната среда и водите да внесе в Министерски съвет предложение за изменение на списъци на защитени зони за опазване на природните местообитания и на дивата флора и фауна по отношение на границите на три защитени зони- В. „Р.“, В. „Плаж Ш.“ и В. „Г.“.

Ищецът изразява несъгласието си със становището на експертизата, изготвена от гл. ас. д-р К. П.. Според „П. ПРОПЪРТИ БГ“ експертизата е в противоречие с всички експертизи и проучвания на територията на процесния поземления имот. Твърди се, че заключението на експерта е с невярно съдържание по отношение на местообитание 6210. Излагат се твърдения за множество пороци в заключението на д-р П., водещи до липса на обективност – в това число липса на информация за възлагане, периоди, теренни проучвания, начини, липса на приложения и други. Твърди се, че единствено въз основа на цитираната експертиза, НСБР, без да извърши или възложи допълнително установяване на фактическото положение, в свое заседание на 06.07.2021 г., на основание чл. 10, ал. 2 от ЗБР, приема и внася в МОСВ предложение за разширение на защитена зона В. „Р.“. Ищецът излага допълнителни доводи, че решението взето от НСРБ на 06.07.2021 г. е незаконосъобразно поради факта, че мандатът на част от състава на съвета е изтекъл, поради което НСБР е заседавал в

нелегитимен състав. Следователно порокът на решението се изразява в липсата на кворум и мнозинство при вземането му, което води до неговата незаконосъобразност.

Посочва се, че въпреки, че процедурата по увеличение на защитена зона „Р.“ е иницизирана въз основа на неверни научни данни, и, че решението на НСБР от 06.07.2021 г. е незаконосъобразно, Министерски съвет (МС) е приел Решение № 564/30.07.2021 г., обн. в ДВ. бр. 64/03.08.2021 г. за изменение на границите (увеличение на площта) на защитената зона. Ищецът твърди, че процедурата завършва със заповед на министъра на околната среда и водите по чл. 12, ал. 6 от ЗБР, която е необжалваема, на основание чл. 12, ал. 7 от ЗБР, поради което „П. П. БГ“ няма друг правен ред за защита срещу незаконосъобразните действия на МОСВ, освен предявяването на иск по чл. 128, ал. 2 АПК.

В с.з., ищецът – редовно уведомен, се представлява от адв. Г., която поддържа исковата молба, изразява подробно становище, вкл. в писмени бележки и иска присъждане на разноски по списък – л. 1251.

Ответникът подава отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, в който счита предявения иск за недопустим поради наличието на друг способ за защита на правото да се строи въз основа на издадените разрешения за строеж. Според ответника ищцовото дружество е следвало да образува съдебно производство, в което да се установи дали оспореният отказ за презаверка е законосъобразен и съответно да го обжалва.

Ответникът посочва и допълнително основание за недопустимост, изразяващо се в предявяването на иска срещу ненадлежен ответник, какъвто е МОСВ. На следващо място се посочва, че ответникът счита за недопустим петитума в исковата молба, с който се иска да се установи, че процедурата по изменение на границите на защитена зона е незаконосъобразна.

Твърди се, че Заповед № РД-1042/17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите не въвежда никакви забрани и ограничения за дейността на ищеца, както и, че няма издаден административен акт или производство по издаване на такъв, който непосредствено да ограничава, изменя или отнема права или противозаконно създава задължения на дружеството – ищец.

Посочва се, че в ЗБР е предвидена друга/отделна процедура, която включва изготвяне на проект на заповед за изменение и допълнение на заповедта за обявяване на защитена зона, издадена по реда на чл. 12 от ЗБР.

Според ответника такава процедура за изменение на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. за обявяване на защитена зона В.,„Р.“ към момента на подаване на настоящия отговор не е стартирана.

Ответникът оспорва изцяло основателността на исковата молба като излага подробни данни относно етапите на процедурата за изменение на границите (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природните местообитания и дивата флора и фауна В.,„Р.“, която е започнала с постъпването на предложения с вх. № 393/27.05.2021 г. и вх. № 48 – 00 – 410/31.05.2021 г. в МОСВ от Гражданска инициатива „Да спасим К.“, Сдружение за дива природа „Б.“ и Сдружение „Да запазим К.“.

Отправя се искане за оставяне на иска по чл. 128, ал. 2 АПК като недопустим, като алтернативно се иска същият да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, понеже не са налице кумулативно предпоставките за уважаването му.

В с.з., ответникът – МОСВ, редовно уведомен, се представлява от юриск. К., която намира исковата молба за неоснователна, изразява подробно становище, вкл. в писмени бележки и иска присъждане на разноски по списък – л. 1247, прави възражение за прекомерност на адв. хонорар.

СГП – редовно уведомена, не се представлява.

Административен съд – София – град, като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят по отношение на фактическата обстановка по делото, за която са представили писмени доказателства с исковата молба и отговора, с изкл. на заключението по Съдебно-екологичната експертиза / СЕЕ/, която се оспорва от ответника като неотнормисима по спора.

С представените Нотариален акт № 177, том II, рег. № 1380, нот. дело № 343/27.04.2006 г., Нотариален акт № 178, том II, рег. № 1381, нот. дело № 344/27.04.2006 г., Нотариален акт № 179, том II, рег. № 1386, нот. дело № 345/27.04.2006 г., Нотариален акт № 180, том II, рег. № 1391, нот. дело № 346/27.04.2006 г., Нотариален акт № 181, том II, рег. № 1394, нот. дело № 347/27.04.2006 г., Нотариален акт № 182, том II, рег. № 1397, нот. дело № 348/27.04.2006 г., Нотариален акт № 183, том III, рег. № 2284, нот. дело № 540/30.05.2007 г., Нотариален акт № 184, том III, рег. № 2285, нот. дело № 541/30.05.2007 г. се установява, че ищцовото дружество е собственик на имоти № 000130, № 000133 и № 021001, находящи се в местността „Рибарницата“, [населено място], [община], Област Б., които по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-54/24.08.2006 г. на изпълнителния директор на АК, представляват поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, с административен адрес: Местност „Рибарницата“, площ 40 403 кв. метра, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – за курортно-рекреационен обект. От представения проект за Подробен устройствен план – План за регулация и застрояване (ПУП-ПРЗ) за поземлени имоти пл. № 000130, 000133 и 021001 се установява, че е проведена промяна на предназначението на земеделската земя с оглед инвестиционна инициатива на „Витатур инвест“ АД за изграждане на Хотелски комплекс „К.“. Съгласно Заповед № РД-01-133/28.02.2006 г. на кмета на [община] за одобрение на ПУП-ПРЗ, се установява, че от имоти № 000130, № 000133 и № 021001 се обособяват: УПИ-И-021001,000130,000133 с граници по сини и червени линии по графичната част на плана, отреден „за хотелски комплекс“ в рекреационна устройствена зона – курортна територия с предвидени устройствени показатели: плътност на застрояване – до 50 %, К инт. – до 2.0., минимално озеленяване – 50 %, Н-до 15 м. (от 2 ет. до 5 ет.) и ситуирано застрояване по червени прекъснати линии по графичната част на плана, като застрояването включва обекти по графичната част на плана, разположени в имота по номерация на плана от 1 до 5 и от 7 до 10 и УПИ-П-021001,000130,000133, отреден „за озеленяване“ с граници по сини и червени

линии по графичната част на плана. Установява се, че на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ са издадени следните влезли в сила разрешения за строеж: Разрешение за строеж № 294/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.) за Хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда А-2“, находящ се в поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 297/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.) за Хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-2“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 298/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 15.12.2016г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-3“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 299/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 22.12.2016г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-4“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 300/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-5“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 301/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 11.10.2016г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда В-6“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 302/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 03.01.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда С“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 304/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.) за хотелски комплекс „К. резидънс“- апартаментна хотелска сграда F“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], общ. Ц.; Разрешение за строеж № 39/25.03.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 21.11.2017г.) за строеж: „БКТП, ТИП БКТП 1-20/0.4 KV, 2X800 K., БКТП 2-20/0.4 KV, 2X800 K., външно кабелно ел. захранване 20 KV /ВН/ площадкови кабели и ел. касети“, находящ се в ПИ с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], [община]; Разрешение за строеж № 209/25.11.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 30.08.2017г.) за строеж: "П. кабелни линии НН, резервно захранване от дизел – генератор и площадкова ел. мрежа на слаботоковите инсталации", находящ се в ПИ с идентификатор 44094.22.35 по КККР на [населено място], [община].

Между страните няма спор, че в имота няма започнато ново строителство въз основа на издадените строителни разрешения. От представената заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите, се установява, че на основание чл. 160, ал. 1, във връзка с чл. 158, т. 3 и 4, чл. 159 от Закона за опазване на околната среда /ЗООС/ и чл. 123, във връзка с чл. 121 и чл. 122, ал. 1, т. 1 от Закона за биологичното разнообразие е наредено да не се извършват строителни и монтажни работи по осъществяване на инвестиционни предложения в местността "С. чаир" и местността "Рибарницата", в района на Къмпинг „К.“, землището на [населено място], [община], които попадат в следните имоти: имот № 44094.3.512 /предишен № 003512/; имот № 44094.3.514 /предишен № 003514/; имот № 44094. 3.515 /предишен № 003515/, имот № 44094.3.516 /предишен № 003516/; имот № 44094.3.519 / предишен

№ 003519; имот №44094.3.956 /предишен № 003517/; имот № 44094.3.955 /предишен №003912/; имот № 44094.3.954 /предишен №003912/; имот № 44094.22.33/ предишни № 00019, № 000128, № 000121, № 000074/ ; имот № 44094.22.35/, предишни №000130, №000133, №021001/, имот № 444094.3.7. с възложители: "Ибердрола Инмобилиария Риъл Естейт Инвестмънтс" ЕООД, "Витатур-инвест" АД, П. "ФУУД" ЕООД, "П. пропърти" /БГ/ АДСИЦ и "Корал Резидънс" ЕООД, до провеждането на процедура по глава шеста от ЗООС и/или ЗБР и приключването на тези процедури с окончателни, влезли в законна сила актове по специалните закони, тъй като тези дейности могат да доведат до значително отрицателно въздействие върху околната среда. По делото се установява, че заповедта е обжалвана, като с Решение № 2428 от 26.02.2018 г., постановено по адм. дело № 14761/2017 г., Върховният административен съд на Република България – Петчленен състав – II колегия отхвърля като неоснователни подадените касационни жалби срещу Решение № 35 от 04.01.2016 г. по адм. дело № 12639/2014 г. по описа на ВАС, V отделение, и окончателно потвърждава Заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите. С Писмо, изх. № ПД-516 (3) от 10.04.2020г. на директора на РИОСВ – Б., на ищцовото дружество е указано, че на основание чл. 92, т. 1 и ал. 2 от ЗООС инвестиционното му предложение подлежи на задължителна оценка на въздействието върху околната среда (О.). Установява се, че ищецът, заедно с „ВИТАТУР ИНВЕСТ“ АД, е възложил на „ДАНГО ПРОЕКТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], изготвянето на Доклад за оценка на въздействието върху околната среда на инвестиционно предложение за „Ваканционно селище“ в ПИ № 44094.22.35, местност „Рибарницата“, по КК на [населено място], [община], област Б., като докладът е изготвен към февруари 2022 г., като заключението на доклада е, че не се очаква негативно въздействие върху компонентите и факторите на околната среда и се предлага на Екологичния експертен съвет към РИОСВ – Б. да одобри осъществяването на инвестиционното предложение.

Относно процедурата по Раздел трети от Закона за биологичното разнообразие за увеличаване на площта на защитена зона В. „Р.“:

С писма, с вх. №№ 48-00-393/27.05.2021 г. и 48-00-410/31.05.2021 г. на МОСВ от Гражданска инициатива „Да спасим К.“, Сдружение за дива природа „Б.“ и Сдружение „Да запазим К.“ е внесено предложение за инициране на процедура по Раздел трети от ЗБР за изменение на граници (увеличаване на площта) на Защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г.), чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха в района на Плаж „К.“, в землището на [населено място], [община], Област Б. и в района на Местност „А.“ в землището на [населено място], [община], Област Б.. Ищецът е информиран, че собственият на дружеството имот № 44094.22.35 попада изцяло в предложението за увеличаване на Защитена зона В. „Р.“ в района на Плаж „К.“.

На заседание от 06.07.2021 г. от Националния съвет по биологично разнообразие (НСБР) са разгледани и корегирани предложения от вносителите, становища във връзка с направените предложения. На заседанието на съвета вземат участие представители на общинска администрация, както и изпълнителният директор на дружеството – ищец, който представя становище на заседанието. След проведено

гласуване НСБР взема решение, с което на основание чл. 10, ал. 2 от ЗБР се предлага на министъра на околната среда и водите да внесе в Министерския съвет предложение за изменение на списъци на защитени зони за опазване на природните местообитания и на дивата флора и фауна по отношение на границите на три защитени зони - В. „Р.“, В. „Плаж Ш.“ и В. „Г.“. В тази връзка в МОСВ са депозираны възражения по отношение на Защитена зона „Р.“ от собственици на няколко поземлени имота, в това число и процесния такъв, с които се оспорва наличието на един от типовете местообитания – 6210 „Полуестествени сухи тревни и храстови съобщества върху варовик. Впоследствие постъпват допълнителни становища и е извършена проверка, вследствие на което документацията във връзка с процесната процедура е коригирана. Като краен резултат е предложено в границите на защитената зона да се включи площ, в която попада собствения на ищеца недвижим имот.

Установява се, че с Решение № 564/30.07.2021 г. на Министерски съвет за изменение на списъците на защитени зони за опазване на природните местообитания и дивата флора и фауна е увеличена площта на защитени зони за опазване на природните местообитания и на дивата флора и фауна В. „Р.“, В. „Плаж Ш.“ и В. „Г.“. Решението на МС е обжалвано от страна на ищеца, като с Определение № 9843 от 30.09.2021 г., по адм. дело № 8677/2021 г., VI отд. на ВАС, същото се оставя в сила с аргумента, че не подлежи на самостоятелен съдебен контрол.

В съответствие с разпоредбата на чл. 10, ал. 6 от ЗБР МОСВ изпраща на Европейската комисия за одобрение приетите от МС изменения на списъците на защитените зони за опазване на природни местообитания и на дивата флора и фауна на 15.12.2021 г. По делото липсват данни за произнасяне от страна на ЕК по внесените от РБ чрез МОСВ предложения за промени в списъците на защитените зони. От представени доказателства от ответника се установява, че в НСРБ са внесени за разглеждане Специфични природозащитни цели за типовете природни местообитания и за видовете, обект на опазване в зоната по отношение на предложените разширения на 21 защитени зони от екологичната мрежа Натура 2000, които са били разгледани на заседание на съвета на 27.06.2023 г. Към датата на изготвяне на настоящото съдебно решение не е публикувано решението на НСБР по отношение на внесените за разглеждане Специфични природозащитни цели.

В хода на производството е изслушано заключение на вещо лице по допуснатата съдебно-екологична експертиза, която се оспорва от ответника, но се кредитира в цялост от настоящия съдебен състав, като обективно и компетентно изготвено.

От отговорите на заключението се установява, че процесният недвижим имот, собственост на ищеца, попада изцяло в границите на Защитена зона В. „Р.“, обявена по Директива 92/43/Е. за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна. На следващо място, се установява, че на територията на процесния имот не е налице Природно местообитание „Полуестествени сухи тревни и храстови съобщества върху варовик“ (F.-В.) с код по Директива 92/43/Е. – 6210, съгласно Приложение №1 към Закона за биологичното разнообразие, както и, че имотът не се обитава от видове от сем. „С.“ (О.) и няма богат набор от популации на орхидеи; от поне един вид важна популация орхидеи, считана за неособено разпространена на националната територия или от един или няколко видове орхидеи, считани за редки, много редки или изключително редки на територията на страната. Вещото лице

приема, че Природно местообитание „Полуестествени сухи тревни и храстови съобщества върху варовик“ (Ф.-В.) с код по Директива 92/43/Е. – 6210, не представлява приоритетен за опазване тип местообитание по смисъла на ЗБР и Директива 92/43/Е. и няма консервационна стойност за опазване. Според заключението на вещото лице, включването в рамките на екологичната мрежа „Натура 2000“ на територии, които не допринасят за постигане на целите на Директива 92/43/Е., не би допринесло за постигането на целите на Директивата и не би отговаряло на изискванията за качество на тази мрежа. Същото се установява и от приложеното по делото проучване на маг. биолог К. Д. от 28.06.2021 г., което е извършено на терен във връзка с гореспоменатата процедура по О..

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Процесуалната легитимация на страните се определя съгласно чл. 26, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК (лицата от чието име и срещу които се води делото), тъй като се касае за исковото производство макар и проведено пред административен съд.

Настоящото производство е образувано по обективно и субективно съединени иски с правно основание чл. 128, ал. 2 от АПК, съгласно която разпоредба всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или несъществуването на едно административно право или правоотношение, когато има интерес от това и не разполага с друг ред за защита.

Процесуалните предпоставки за допустимостта на установителния иск по чл. 128, ал. 2 от АПК са: 1. да е налице спор за съществуването на претендираното административно право или правоотношение, който да обосновава правен интерес от търсената защита по съдебен ред; и 2. да липсва друг ред за защита, т.е. друга процесуална възможност за защита на права и интереси, като визираните предпоставки да са налице кумулативно. Искът по посочената разпоредба е за установяване съществуването или несъществуването на едно административно право или правоотношение, когато лицето има интерес от това и не разполага с друг ред за защита. Наличието на интерес за ищеца и липсата на друг способ за защита са абсолютни процесуални предпоставки, които обуславят правото на иск и надлежното му упражняване.

В настоящия случай, съдът намира, че спрямо ищеца тези предпоставки са налице, като предявените иски са допустими за разглеждане, поради наличие на визираните в разпоредбата предпоставки, а именно: по отношение на ищеца е налице пряк и непосредствен правен интерес от предявяването им, като същият не разполага с друг ред за защита.

1. По отношение допустимостта на иска да бъде признато за установено по отношение на МОСВ, че ищецът е носител на административно право да извършва строителство, възникнало и със съдържание, в съответствие с издадените и влезли в сила разрешения за строеж, както и, че цитираните разрешения за строеж са валидни, както и, че ищецът има право да извършва законосъобразно разрешеното му строителство с посочените разрешения за строеж (правото да строи), като срокът за изпълнение на същото ще започне да тече от момента на влизане в сила на актовете във връзка с О., от който момент строителството във връзка с разрешенията за строеж ще бъде

възможно, съдът намира следното:

Първият елемент, определящ правото на иск, е наличието на оспорване от правен субект на претендираното от ищеца право. Т. оспорване представлява форма на правен спор и поражда нуждата от защита чрез установителен иск, защото пречи на нормалното упражняване на правата на ищеца. Ищцовото дружество е титуляр на цитираните разрешения за строеж, тъй като е възложител по смисъла на чл. 161, ал. 1, вр. чл. 148, ал. 4 ЗУТ, доколкото е собственик на имота, в който следва да се извърши строителството. Видно от отговора на исковата молба и направените доказателствени искания от ответника за издаване на съдебни удостоверения, които да послужат пред [община], с цел издаване на удостоверение/справка, от които да е видно дали са валидни издадените разрешения за строеж, става ясно, че ответникът отрича правото на ищеца да извършва строителство поради изгубено правно действие на издадените разрешения за строеж. Посоченото процесуално поведение на ответника в настоящото производство и това, че строителството е дейност с разрешителен режим, налага извод за наличието на правен спор между страните по делото, отнасящ се до правното действие на разрешенията за строеж и произтичащото от тях право да се извършва строителство. Дружеството-ищец, като титуляр на разрешенията за строеж, има правен интерес за предявяване на установителни искове по чл. 128, ал. 2 от АПК срещу юридическото лице, в структурата, на което е административният орган, който е постановил Заповед № РД-676/04.09.2014 г. която препятства извършването на строителството в собствения му имот.

Съдът намира, че за ищцовата страна липсва друг процесуален ред за защита на правата му, поради което са неоснователни възраженията на ответника в обратния смисъл. Неправилни са доводите на ответника, че валидността на процесните разрешения за строеж може да се провери при реализиране на съдебния контрол по отношение на евентуален отказ за последващата им презаверка по реда на чл. 153, ал. 11 от ЗУТ, доколкото в този случай ще се касае за проверка законосъобразността на друг административен акт, а именно: отказът на главния архитект за презаверка. Действително, както твърди ответника, спорът относно валидността на процесните разрешения за строеж може да се разреши при съдебен контрол на постановен отказ да бъдат издадени разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация след реализирано строителство въз основа на цитираните разрешения за строеж, както и при евентуално спиране на строежа, като незаконно извършван, но такива административни актове не са издадени към настоящия момент. Освен това, при евентуално установяване незаконността на извършеното строителство, на ищеца ще бъдат причинени значителни вреди, с оглед високата стойност на осъществяваните инвестиционни намерения. То в случая съдебният контрол при установяване на законосъобразност на реализираните намерения, въпреки добросъвестността на ищеца би бил неефективен и недостатъчен за защита интересите на ищеца. По изложените съображения за ищеца не е наличен друг ред на защита. Предявяването на иск по чл. 128, ал. 2 АПК не може да бъде поставено под условие от евентуално издаване на обсъжданите актове, защото това би могло да препятства реализирането по законен начин на извършването строителство. Липсата на друг ред за защита на правото на ищцовото дружество да строи въз основа на процесните разрешения за строеж следва и от императивните разпоредби на чл. 153, ал. 5 и ал. 10, въведени с промените на ЗУТ, с ДВ бр. 13 от 2017 г. Съгласно ал. 5 на цитираната разпоредба

разрешението за строеж може да се презаверява само веднъж, като такава презаверка вече е извършена за повечето разрешения за строеж при действието на новата разпоредба (след 2017 г.). От друга страна, съгласно чл. 10 на чл. 153 ЗУТ, в случай, че разрешението за строеж не бъде презаверено или изгуби правното си действие, одобреният инвестиционен проект също губи правното си действие. С оглед на горното, и доколкото за повечето разрешения за строеж възможността за презаверка вече е изчерпана, то на основание чл. 153, ал. 10 от ЗУТ, след изтичането на презаверките, инвестиционният проект също ще загуби правното си действие и за ищеца ще бъде невъзможно да реализира правото да извърши строителство именно въз основа на процесните разрешения за строеж, издадени по одобрения инвестиционен проект.

По отношение основателността на първия иск от петитума на исковата молба:

Според актуалната редакция на чл. 153, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ (ДВ, бр. 13 от 07.02.2017 г.): „Разрешението за строеж губи правно действие, когато: 1. в продължение на три години от влизането му в сила не е започнало строителството; 2. в продължение на 5 години от започване на строителството не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите. В настоящия случай страните не спорят, че строителство по издадените разрешения за строеж не е започнало. Част от спора касае крайния момент на срока от три, съответно от пет години по чл. 153, ал. 2, т. 1 и т. 2, който е свързан с правното действие на разрешенията за строеж. Това налага разглеждане на предходните редакции на нормата, както и на института на презаверяването на разрешението за строеж.

Редакцията на чл. 153, ал. 2 и чл. 3 ЗУТ (ДВ, бр. 65 от 22.07.2003 г., относима към датата на издаване на разрешенията за строеж) е регламентирала, че разрешението за строеж губи правно действие, когато в продължение на 3 години от неговото издаване не е започнало строителството или когато в продължение на 5 години от издаването му не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите, както и че когато е загубило действието си, може да бъде презаверено в едногодишен срок. В този смисъл, по издадените през 2007 г. в полза на ищеца 8 (осем) броя разрешения за строеж за строежи от IV-та категория строителството не е започнало в срока по чл. 153, ал. 2 от ЗУТ, поради което тези 8 разрешения за строеж са презаверени на 29.12.2010 г. от главния архитект на [община] на основание чл. 153, ал. 2 и ал. 3 и чл. 157, ал. 1 от ЗУТ и строителството по тях е можело да започне най-късно до 29.12.2013 г., и да достигне до етап „груб строеж“ до 29.12.2015 г. По отношение на издадените през 2009 г. 2 (два) броя разрешения за строеж за строежи от II-ра и III-та категория строителството не е започнало в срока по чл. 153, ал. 2 от ЗУТ, поради което тези 2 разрешения за строеж са презаверени на 09.11.2012 г. и строителството във връзка с тях е можело да започне най-късно до 09.11.2015 г., и да достигне до етап „груб строеж“ до 09.11.2017 г.

От представените разрешения за строеж по делото е видно, че в предвидения 1-годишен срок по чл. 153, ал. 3 от ЗУТ (ДВ, бр. 65 от 22.07.2003 г.) са подадени заявления до главния архитект на [община] същите да бъдат презаверени, като презаверките са извършени през 2016 г. и 2017 г. след влизане в сила на решения на Административен съд – Бургас. В този смисъл, четири от разрешенията за строеж са презаверени при действието на редакцията на чл. 153, ал. (2) на ЗУТ (ДВ, бр.101 от 22

декември 2015 г.), според която разрешението за строеж губи правно действие, когато в продължение на 3 години от влизането му в сила не е започнало строителството или когато в продължение на 5 години от влизането му в сила не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите. Така, разрешение за строеж № 298/2007 г. е презаверено на 15.12.2016 г., като строителството по него е можело да започне най-късно до 15.12.2019 г. и да достигне до етап „груб строеж“ до 15.12.2021 г., разрешение за строеж № 299/2007 г. е презаверено на 22.12.2016 г., като строителството по него е можело да започне най-късно до 22.12.2019 г. и да достигне до етап „груб строеж“ до 22.12.2021 г., разрешение за строеж № 301/2007 г. е презаверено на 11.10.2016 г., като строителството по него е можело да започне най-късно до 11.10.2019 г. и да достигне до етап „груб строеж“ до 11.10.2021 г. и разрешение за строеж № 302/2007 г. е презаверено на 03.01.2017 г., като строителството по него е можело да започне най-късно до 03.01.2020 г. и да достигне до етап „груб строеж“ до 03.01.2022 г.

Впоследствие е приета актуалната редакция на чл. 153, ал. 2, т. 1 и т. 2 ЗУТ (ДВ, бр. 13 от 07.02.2017 г.), която удължава срока по т. 2 за достигане до етап „груб строеж“, като регламентира нов начален момент - от започване на строителството. Новите изменения на тази норма се прилагат спрямо заверените висящи правоотношения, тъй като се касае за юридически факти, които са настъпили до влизането в сила на закона, но не са завършили действието си (не е изтекъл срокът на действие на разрешението за строеж). В този смисъл заверените висящи правоотношения се преуреждат съобразно предписанието на новия закон, при което за начален момент на срока от 5 години за правно действие на разрешението за строеж ще се счита започването на строителството. Следва да се държи сметка за извършените презаверки на разрешенията за строеж. Това е началният момент на обсъждания срок. Такава възможност за подновяване на срока е предвидена преди и след измененията на правната норма с ДВ, бр. 13 от 07.02.2017 г. Независимо какъв е началният момент на срока, винаги е налице възможност за презаверка на разрешението за строеж. За определяне на началния момент на срока следва да се съобрази правният ефект на осъщественото презаверяване на разрешението за строеж, което е извършено с влязъл в сила административен акт, като породените от него последици следва да се съобразяват от всички правни субекти. Обратното би означавало да се обезсмисли презаверката и да се отрече нейното действие, а това нарушава принципите на законност, правна сигурност, предвидимост и стабилност на правния ред.

Така, разрешение за строеж № 300/2007 г. е презаверено на дата 21.11.2017 г., като строителството по него е могло да започне най-късно до 21.11.2020 г. и да достигне до етап „груб строеж“ в 5-годишен срок от съставяне на протокол обр. 2, разрешение за строеж № 294/2007 г. е презаверено на дата 30.08.2017 г., като строителството по него е могло да започне най-късно до 30.08.2020 г. и да достигне до етап „груб строеж“ 5-годишен срок от съставяне на протокол обр. 2, разрешение за строеж № 297/2007 г. е презаверено на дата 21.11.2017 г., като строителството по него е можело да започне най-късно до 21.11.2020 г. и да достигне до етап „груб строеж“ в 5-годишен срок от съставяне на протокол обр. 2, разрешение за строеж № 304/2007 г. е презаверено на дата 30.08.2017 г., като строителството по него е могло да започне най-късно до 30.08.2020 г. и да достигне до етап „груб строеж“ в 5-годишен срок от съставяне на протокол обр. 2, разрешение за строеж № 209/2009 г. е презаверено на дата 30.08.2017

г., като строителството по него е могло да започне най-късно до 30.08.2020 г и да достигне до етап „груб строеж“ в 5-годишен срок от съставяне на протокол обр. 2 и разрешение за строеж № 39/2009 г. е презаверено на дата 21.11.2017 г. , като строителството по него е могло да започне най-късно до 21.11.2020 г. и да достигне до етап „груб строеж“ в 10-годишен срок от съставяне на протокол обр. 2, тъй като този строеж е II-ра категория по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 2, ЗУТ.

Разрешението за строеж като индивидуален административен акт проявява действие спрямо правните субекти, до които се отнася. Действието му се преустановява от момента на реализация на предвидените в него правни последици. Действието на разрешението за строеж е ограничено от времето, за да се стимулира приключването на строежите в определен срок, тъй като недовършеното строителство е неприемливо от гледна точка на устройството на урбанизираните територии. Съгласно чл. 148, ал. 1 ЗУТ строежи могат да се извършват, само ако са разрешени съгласно този закон. Разрешението за строеж позволява да се изпълни строежа и в това се изразява неговото правно действие. В чл. 153, ал. 2 ЗУТ изрично се регламентира „правното действие“ на този административен акт, като се ограничава във времето.

С издаването на Заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите се спира правното действие на разрешенията за строеж, тъй като се препятства възможността за изпълнението на строежа. Заповедта е издадена на основание чл. 160, ал. 1, във връзка с чл. 158, т. 2 и 4, чл. 159 и чл. 160, ал. 1 от Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и чл. 123, във връзка с чл. 121 и чл. 122, ал. 1, т. 1 от Закона за биологичното разнообразие (ЗБР) и налага принудителна административна мярка – забрана да се извърши строителството в процесния имот по влезлите в сила разрешения за строеж до провеждане на процедури по реда на глава шеста от ЗООС и/или ЗБР и приключването на тази процедури с окончателни и влезли в сила актове. На основание чл. 160, ал. 5 от ЗООС и чл. 123, ал. 3 от ЗБР същата е с придадено *ex lege* предварително изпълнение. Така, с допуснатото от закона предварително изпълнение на заповедта на МОСВ се препятства възможността за реализация на строителната дейност, която следва да се завърши в строго определени законови срокове, съгласно ЗУТ и посочени по-горе, във връзка с всяко едно от разрешенията за строеж.

Така, съдът намира, че ищцовото дружество е носител на правото да строи, в съответствие с издадените разрешения за строеж, като към настоящия момент същите са валидни и със спряно действие по силата на Заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите. Тъй като последната им презаверка е извършена след издаването на заповедта на МОСВ (04.09.2014 г.), на която *ex lege* е придадено предварително действие, то срокът на правно действие на всяко едно от процесните разрешения за строеж така, както бе определен по-горе (3-годишният срок за стартиране на строителството, респ. 5 - годишният такъв за изграждане на строежа) ще започне да тече едва от влизане в сила на акта по оценка на въздействието на инвестиционното предложение върху околната среда (в съответствие с указания от Директора на РИОСВ – Б. с писмо изх. № ПД-516 (3) от 10.04.2020г.), съобразно изискването на заповедта на МОСВ – от която дата тя ще бъде с изчерпан предмет, а стартиране на строителството – възможно.

2. Във връзка с втория петитум от исковата молба, съдът счита, че са налице

предпоставките за неговата допустимост. На първо място, налице е спор за съществуването на претендираното административно право на ищеца да извърши строителство в съответствие с издадените и влезли в сила разрешения за строеж във връзка с инвестиционно намерение за изграждане на курортно-рекреационен обект. В настоящото производство ответникът излага доводи, че в хода на процедурата по разширение на територията на защитената зона няма данни да се предвиждат забрани и/или ограничения на правото на дружеството да строи. Дружеството-ищец, като титуляр на разрешенията за строеж има правен интерес за предявяване на установителни иски по чл. 128, ал. 2 от АПК срещу юридическото лице, в структурата, на което е административния орган, който провежда процесната административна процедура по включване на имота му в защитена зона. На второ място, ищецът разполагайки с възможността за възражения и становища в хода на процедурата пред административния орган е поддържал активност в поведението си, но по същество това не представлява ред на защита, чрез който може по същество да се оспори административния акт, с който на територията на процесния имот се въвеждат забрани за строителство във връзка с включването му в защитена зона. Крайният акт, с който процесната процедура се финализира е заповедта на министъра на околната среда и водите по чл. 12, ал. 6 от ЗБР, която според ал. 7 не подлежи на обжалване, което означава, че засегнатото лице няма друг ред за защита на своето административно право. Липсата на друг ред за защита е налице с оглед необжалваемостта на крайния индивидуален административен акт по чл. 12, ал. 6 от Закона за биологичното разнообразие (ЗБР), и при влизането му в сила може да се счита наличието на законова забрана за извършване на строителни дейности в собствения на ищцовото дружество недвижим имот.

По основателността на втория иск от петитума на исковата молба:

Обстоятелството, че „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ е носител на административно право да извършва строителство в съответствие с издадените и влезли в сила разрешения на строеж бе установено по-горе в изложението, поради което в тази част, съдът препраща към мотивите си във връзка с първия петитум от исковата молба.

В тази част спорно се явява обстоятелството дали посоченото административно право на ищеца е засегнато от процедура по включване на процесния недвижим имот на дружеството в списъка със защитените зони по чл. 10, ал. 1 от ЗБР. На първо място правото на ищеца да извършва строителство е пряко и непосредствено засегнато поради включването на процесния имот в списъка по чл. 10, ал. 4 ЗБР. Само на това основание административното право на дружеството да извършва строителните дейности в собствения му имот въз основа на издадени и валидни разрешения за строеж и да реализира инвестиционното си намерение за изграждане на курортно-рекреационен обект, съгласно издадените разрешения за строеж вече е засегнато, поради необходимостта от извършване на допълнителна оценка за съвместимост с предмета и целите на опазване на съответната защитена зона (арг. чл. 31, ал. 2, т. 2., във връзка с ал. 1 ЗБР). Следователно, трябва да бъде извършена и оценка за съвместимост по чл. 31 от ЗБР, въз основа на критериите по чл. 22 от Наредбата по чл. 31а ЗБР под формата на приложение към доклада по О., представляваща неразделна част от него (чл. 34, ал. 1 от Наредбата по чл. 31а ЗБР), независимо от процедурата по оценка на въздействието върху околната среда по

Глава шеста от ЗООС, във връзка с инвестиционното предложение на ищцовото дружество.

На второ място, според чл. 11, ал. 1 от ЗБР „за защитени зони се обявяват територии, включени в списъка по чл. 10, ал. 4“. Следователно, след като в приложимата правна рамка не е предвиден ред за ревизиране на административния акт за включване на дадена територия в списъка по чл. 10, ал. 4 ЗБР, то неминуемо същата ще бъде обявена за защитена такава. Обявяването на защитените зони по чл. 6, ал. 1, т. 1 и 2 се извършва от министъра на околната среда и водите в срок до шест години след получаване на одобрение по чл. 10, ал. 6 на списъка на защитените зони. Съгласно чл. 12, ал. 2, т. 5 от ЗБР, в проекта на заповедта за Министерството на околната среда и водите за обявяване на всяка защитена зона, включена в списъка по чл. 10, ал. 4, се посочват забрани или ограничения на дейности, противоречащи на целите за опазване на защитената зона. Тези забрани и/или ограничения на дейностите, които да се въведат по отношение на всяка територия се установи, че са предложени с Предложението за изменение на защитена зона за опазване на природни местообитания „Р.“ В. и разширение с територията на плаж К. и за изменение на заповедта за обявяване на защитената зона и приложения към него документ Стандартен формуляр с данни и оценки (N. 2000 S. Data Form). От събраните доказателства, съдържащи се в представената от ответника административна преписка, съдът съобрази, че в т. 3, на стр. 16-17 от посочения документ Стандартен формуляр с данни и оценки, в частта, касаеща режими на Защитена зона „Р. В.“ и на основание чл. 6, ал. 1 и 2 на Директива 92/43ЕИО, чл. 12, ал. 2, т. 5 на Закона за биологичното разнообразие и на природозащитните цели и приоритети в границите на защитената зона са въведени забрани за реализиране на дейности, които по своята същност се явяват несъвместими с реализирането на строителна дейност, като например всички дейности, които могат да доведат до увреждане или промяна на характера на повърхността и на естествената растителност на територията; движение на МПС и други механизирани средства върху затревени терени и др.

Видно от характера на гореизброените забрани и/или ограничения на дейностите, същите са несъвместими с реализирането на инвестиционното намерение на дружеството във връзка с изграждане на курортно-рекреационен обект, съгласно издадените разрешения за строеж. Поради това, настоящата инстанция счита, че административното право на ищеца да осъществи строителство в границите на процесния недвижим имот е пряко засегнато от процедурата по включване на имота, в списъка със защитените зони по чл. 10, ал. 1 от ЗБР.

3. По допустимостта на третия петитум, формулиран в исковата молба съдът намира следното:

На първо място, правният интерес на ищеца е пряко засегнат от включването на собствения му имот в списъка по чл. 10, ал. 4 ЗБР, поради необходимостта от извършване на допълнителна оценка за съвместимост с предмета и целите на опазване на съответната защитена зона, на основание чл. 31, ал. 2, т. 2., във връзка с ал. 1 ЗБР, като по този начин се ограничава и нарушава административното право на ищеца да извърши строителство в имота в съответствие с процесните разрешения за строеж.

На второ място, правният интерес на ищеца се изразява в обстоятелството, че след

приключване на процедурата по Раздел трети от ЗБР за изменение на границите (увеличение на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г.), собственият му имот изцяло би попаднал в защитената зона по смисъла на ЗБР, с оглед на което административното право на дружеството да извърши строителните дейности въз основа на издадени и валидни разрешения за строеж и да реализира инвестиционното си намерение за изграждане на курортно-рекреационен обект съгласно издадените разрешения за строеж, ще бъде засегнато и нарушено от определените със заповедта по чл. 12 от ЗБР забрани и ограничения на дейностите (чл. 12, ал. 2, т.5 ЗБР).

Видно от чл. 11, ал. 1 от ЗБР, за защитени зони се обявяват територии, включени в списъка по чл. 10, ал. 4 от Закона. Следователно, налага се извода, че процедурата по изменение на площта на дадена защитена зона е разделена на два етапа: 1. включването на територията в списъка по чл. 10, ал. 4 от ЗБР; и 2. обявяването на защитените зони от страна на министъра на околната среда и водите чрез нарочна заповед. В такъв смисъл е и Определение № 9843/30.09.2021 г., постановено по адм. д. № 8677/2021 г. на ВАС, Шесто отд., където се приема, че всички административни актове, постановявани в хода на процедурата, включително и решението на Министерски съвет, представляват междинни актове, които са част от сложен фактически състав по приемане на промени в защитените зони. Това обстоятелство се установява и от разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗБР, според която МОСВ изготвя проект на заповед за обявяване на всяка защитена зона, включена в списъка по чл. 10, ал. 4 ЗБР. В този смисъл, неоснователни се явяват наведените доводи от ответника за недопустимост на този петитум, с аргументите, че няма стартирана процедура по изменение на заповедта за обявяване на защитена зона В. „Р.“, тъй като няма публикуван от МОСВ проект на заповед за изменение и допълнение на Заповед № РД-1042/17.12.2020 г., в който да е предложена забрана за строителство в процесния недвижим имот.

Правният интерес на ищеца се установява и от това, че МОСВ оспорва обстоятелството, че административното право на ищеца да извърши строителство в процесния имот е нарушено в следствие на включването на поземления имот в списъка по чл. 10, ал. 4 от ЗБР, във връзка с процедурата по Раздел Трети от закона, излагайки аргументи, че забрана за строителство не е въведена, както и оспорва наведените от ищеца доводи, водещи до незаконосъобразност на проведената процедура пред НСБР.

В конкретния случай съдът счита, че кумулативно е налице и втората предпоставка за допустимост на иска по чл. 128, ал. 2 от АПК, а именно: липсата на друг ред за защита на засегнатото административно право. Съдът намира, че според приложимата нормативна уредба, ищецът не разполага с друг способ за защита. На първо място, отделните актове, постановени във връзка с етапите на процедурата не подлежат на самостоятелно обжалване, а наред с това, инициираната процедура по Раздел трети от ЗБР ще приключи с административен акт – заповед на министъра на околната среда и водите, която изрично е определена от законодателя като необжалваема (чл. 12, ал. 7 ЗБР). В този смисъл е и цитираното вече Определение №9843/30.09.2021 г.,

постановено по адм. д. № 8677/2021 г. на ВАС, Шесто отд., с което се оставя без разглеждане жалбата на ищеца против Решение на МС № 564 от 30.07.2021 г. обн. в ДВ брой 64/03.08.2021 г. за изменение на списъците на защитени зони за опазване на природните местообитания и на дивата флора и фауна. Върховният административен съд приема, че „оспореното решение на МС е част от сложния фактически състав по приемане на промени в защитените зони, което не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Допълнително съображение в подкрепа на недопустимостта на съдебния контрол е изключването на окончателния административен акт на министъра на околната среда и водите по чл. 12, ал. 7 от ЗБР от съдебно обжалване.“ Не може да бъде споделена тезата на ответника, че възможността за депозиране на мотивирани писмени становища, възражения и предложения по проекта на заповед относно забраните или ограниченията по ал. 2, т. 5 на чл. 12 ЗБР, представлява ред за защита в смисъла, заложен в разпоредбата на чл. 128, ал. 2 АПК, тъй като законодателят в цитираната норма визира възможността за контрол (отмяна) на съответния индивидуален административен акт по същество, каквато в случая не е предвидена. Възможността за подаване възражения не следва да се разглежда като „друг ред на защита“ по смисъла на чл. 128, ал.2 АПК, защото се осъществява пред самия административен орган. Тази процесуална предпоставка се свързва с ред на защита само пред съд. Систематичното място на чл. 128 от АПК сочи, че се касае единствено за производства пред съд, без да се разширява приложното поле като допълнителна защита пред административен орган. Недопустимо е възражението да се разглежда като ред на защита по смисъла на чл. 128, ал. 2 АПК, тъй като се подава до административния орган, който оспорва правата на търсещия защита, който може да уважи или да не се съобрази със същото. Липсата на друг ред за защита се изразява именно в необжалваемостта на крайния административен акт, съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 7 от ЗБР.

По основателността на третия иск от петитума на исковата молба:

В исковата молба са наведени два отделни аргумента за установяване на незаконосъобразността на процесната административна процедура по раздел трети от ЗБР за изменение на граници (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона, чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха, въз основа на Решение на Националния съвет за биологично разнообразие от 06.07.2021 г., в частта ѝ, касаеща включването на собствения на ищеца поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35.

Претенцията на ищеца за незаконосъобразност на процедурата въз основа на първия аргумент - нищожност на решенията на НСБР, взети на заседание от 06.07.2021 г., следва да се остави без уважение като неоснователна. На първо място, инцидентното установяване на нищожността на тези индивидуални административни актове е недопустимо в хода на настоящото съдебно производство. Въпреки това, следва да се има предвид следното: В хода на настоящото съдебно производство се установи, че част от мандатите на членове на съвета е изтекъл. Към момента на предявяване на исковата молба не е била проведена процедура по избор на членове, които да заместят членовете с изтекъл мандат. Независимо от обстоятелството, че част от членовете на

НСБР са с изтекъл мандат към 06.07.2021 г., съветът може да взима законосъобразни решения на основание чл. 14 от Правилника за устройството и дейността на НСБР. Същественото тук е, дали в една такава хипотеза НСБР - до избор на нови членове - може да продължи да функционира и да изпълнява правомощията си, съгласно закона и правилника. Съдът намира, че отговорът, който следва да бъде даден при това фактическо положение е утвърдителен, а именно: че избраните и назначени членове на съвета, макар да са с изтекъл мандат продължават да изпълняват правомощията си на такива без ограничение в техния обем. Това е така, защото мандатното правоотношение с членовете на НСБР не се прекратява *ex lege*, а чрез изричен административен акт, с който техния мандат е прекратен, респективно на тяхно място са назначени нови членове.

Във връзка с претенцията на ищеца за установяване на незаконосъобразност на процедурата за изменение на границите на защитената зона, поради иницирирането на процедурата въз основа на експертиза с невярно съдържание, настоящият съдебен състав счита, същата за основателна.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 5 от ЗБР предвижда, че решенията по ал. 2 и 4 се основават единствено на научната информация в документациите по чл. 8, ал. 1 и на целите по чл. 4 от закона. По делото се установи, че решението на НСБР от 06.07.2021 г., в частта за разширяване на защитени зони В. „Р.“; В. „Плаж Ш.“; и В. „Г.“, ведно с всички относими документи са публикувани на интернет страницата на съвета. В тази връзка от страна на ответника по делото е представена в цялост и административната преписка по с процедурата. Следва да бъде отбелязано, че преобладаващата част от документите, съдържащи се в административната преписка се отнасят общо за трите защитени зони общо (Р., Плаж Ш. и Г.), а повечето от тези, които касаят разширението на ЗЗ Р., се отнасят конкретно за района на плаж К., който, видно от приложената скица, не включва процесния имот на ищеца. С оглед на това, същите не следва да бъдат взети предвид от съда. От събраните материали по делото се установи, че във връзка с т. 2 от процесното решение на НСБР, , като част от документация по чл. 8, ал. 1 от ЗБР, е представена само експертизата на гл. ас. д-р К. П.. Всички останали приложени документи са становища на общини, области и други държавни органи. С оглед на това, процесната Експертиза „Природни местообитания“ от 19.06.2021 г. се явява единственият документ, характеризиращ се като „научна информация“ по смисъла на чл. 10, ал. 5 от ЗБР, съдържащ актуално теренно проучване на територията, на който се основава предложението за увеличение на площта на В. „Р.“, в което попада процесният имот на ищцовото дружество. Във връзка с твърденията на ответника за изисканото писмено становище от проф. Р. Ц. – съветник/консултант в МОСВ, съгласно договор от 19.05.2021 г., следва да се посочи, че не се установи последният да е обследвал процесната територия на място. Видно от становищата на проф. Ц., приложени по административната преписка, същият е анализирал единствено представени документи, без проучване на терен. Поради това, настоящата съдебна инстанция счита, че без да се засяга професионалната компетентност на експерта в областта на природните местообитания , екосистемите, растителните съобщества и опазването на биологичното разнообразие, становището му, без да включва оглед на съответните територии, не може да се използва досежно установяване наличието на защитени видове. Налични са данни за изготвена експертиза на територията от страна на проф. Р. Ц., но видно от датата на проучването

същата е направена преди 10 години, което обстоятелство, е причината същата да не може да бъде приета за актуална.

В настоящия случай, спорно между страните е дали на територията на поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 съществуват защитени видове и местообитания, а именно Полуестествени сухи тревни храстови съобщества върху варовик (F.-B.) с код по Директива 92/43/Е. – 6210, съгласно Приложение № 1 към чл. 6, ал. 1, т. 1 от ЗБР.

Видно от процесната експертиза на гл. ас. д-р К. П., на стр. 4 е изобразена Картохема на територията предложена за включване в разширението на защитена зона „Р.“ с отразени разпространените в нея местообитания от Приложение 1 на ЗБР. След съпоставка с границите на процесния имот, установени от приложената по делото скица, се установява, че на територията на поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, д-р П. е констатирала наличието на въпросното местообитание 6210 Полуестествени сухи тревни храстови съобщества върху варовик (F. B.), като според приложената по-долу в експертизата легенда, този хабитатен тип представлява вторични ксеротермни тревни съобщества с доминиране на различни житни растения. От процесната експертиза на територията на имота на ищеца не се установява наличието на други видове и/или местообитания, включени в Приложение № 1 и/или Приложение № 2 на ЗБР, освен местообитание 6210 Полуестествени сухи тревни храстови съобщества върху варовик. С представеното от ответника по делото допълнение на изготвената експертиза от д-р К. П. с вх. № 48-00-393 от 14.09.2021 г. от страна на експерта се въвеждат допълнителни данни и информация относно обследваните местообитания. Събрана е и допълнителна информация, във връзка с депозираните в МОСВ възражения/оспорвания в смисъла, в който се навежда и от страна на ищеца в настоящото производство досежно пропуски в първоначалното заключение на експерта. Настоящият съдебен състав счита, констатациите в експертизата, послужила за инициране на процесната процедура по възложение на сдружение „Да запазим К.“, по отношение наличието на процесното местообитание на територията на собствения на дружеството-ищец поземлен имот не отговарят на обективната действителност.

От назначената и изслушана в хода на настоящото съдебно производство съдебно екологична експертиза (СЕЕ), която съдът кредитира като обоснована и компетентно изготвена, се установи, че на територията на поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 не е установено природно местообитание Полуестествени сухи тревни и храстови съобщества върху варовик (F.-B.) с код по Директива 92/43/Е. – 6210, съгласно Приложение № 1 към Закона за биологичното разнообразие. Настоящият съдебен състав счита, че СЕЕ е мотивирана в достатъчна степен, като същата отговаря на поставените въпроси. В заключението на вещото лице се посочва също, че Територията на поземлен имот с идентификатор №44094.22.35 не се обитава от видове от сем. С. (О.) и няма богат набор от популации на орхидеи; от поне един вид важна популация орхидеи, считана за неособено разпространена на националната територия или от един или няколко видове орхидеи, считани за редки, много редки или изключително редки на територията на страната, каквото е специалното изискване, заложено в Приложение № 1 на ЗБР досежно процесното местообитание и третирането му като защитено от закона. За да се счита 6210 за приоритетно местообитание, е необходимо то да отговаря на следните три критерия: а)

местообитанието да се обитава от богат набор от популации на орхидеи; б) местообитанието да се обитава от поне един вид важна популация орхидеи, считана за не особено разпространена на националната територия; или в) местообитанието да се обитава от един или няколко вида орхидеи, считани за редки, много редки или изключително редки на територията на страната. От събраните материали по делото се установи, че настоящият случай не е такъв. Изводът, че на територията на процесния имот липсва местообитанието 6210, както и че същото не следва да се счита за приоритетно за опазване по смисъла на ЗБР и Директива 92/43/Е.; както и че няма консервационна стойност, се потвърждава и от приложеното по делото проучване на маг. биолог К. Д. от 28.06.2021 г., което е извършено на терен във връзка с гореспоменатата процедура по О.. В аналогичен смисъл е и заключението на експертите, изготвили Доклада за О., извадка от който е представен от ищеца по делото.

Настоящият съдебен състав, съобразявайки изискването на чл. 10, ал. 5 от ЗБР, че решенията по ал. 2 и 4 трябва да се основават единствено на научната информация, която следва да бъде достоверна и актуална, приема, че данните, съдържащи се в Експертиза Природни местообитания от 19.06.2021 г., изготвена от гл. ас. д-р К. П., по възложение на Сдружение „Да запазим К.“, във връзка с инициране на процесната процедура по глава трета от ЗБР за разширяване обхвата на защитена зона „Р.“, досежно наличието на местообитание 6210 Полуестествени сухи тревни храстови съобщества върху варовик (*F. B.*) в границите на поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, не съответстват на реалното положение. В тази връзка, се споделят възраженията на ищеца, че процедурата е незаконосъобразна в тази част, т.к. е иницирана въз основа на неверни научни данни, съдържащи се в експертизата на гл. ас. д-р К. П..

4. По отношение на четвъртия иск от петитума на исковата молба да бъде признато за установено по отношение на МОСВ, че собственият на ищеца поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 представлява урегулиран поземлен имот (УПИ) по смисъла на § 5, т. 11 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията, представляващ съгласно действащия ПУП-ПРЗ: УПИ I - отреден за хотелски комплекс с предвидени устройствени показатели: плътност на застрояване – до 50 %, К инт. – до 2.0., минимално озеленяване – 50 %, Н- до 15 м. (от 2 ет. до 5 ет.) и УПИ II – отреден за озеленяване, въз основа, на което ищцовото дружество разполага с право да иницира нова административна процедура по издаване на разрешение/я за строеж, съгласно предвижданията на ПУП-ПРЗ, одобрен със Заповед № РД-01-133/28.02.2006 г. на кмета на [община], съдът намира същият за недопустим. На първо място, съдът счита, че не е налице първият елемент, определящ правото на иск, а именно наличието на правен интерес, породен от оспорване на претендираното от ищеца право. По делото липсват данни за оспорване от страна на ответника МОСВ на претендираното от ищеца право да иницира нова процедура по издаване на нови разрешения за строеж въз основа на предвижданията на действащия ПУП-ПРЗ по отношение на собствения му имот, нито се оспорва, че процесният имот представлява урегулиран поземлен имот. Данни за такова оспорване липсват както в поведението на ответника в настоящото производство, така и не бяха представени доказателства от ищеца за такова оспорване от ответника на претендираното право преди подаването на исковата молба. На второ място, съдът намира, че не е налице и

втората предпоставка за допустимостта на иска по чл. 128, ал. 2 от АПК, а именно липсата на друг процесуален ред за защита на претендираните от ищеца права. В настоящия случай ищецът разполага с предвидената в чл. 148 и следващите от ЗУТ възможност да подаде искане за издаване на нови разрешения за строеж, като в случай на постановен отказ от главния архитект на общината, ищецът може да се възползва от предвидената в разпоредбата на чл. 215 ЗУТ възможност за съдебен контрол на постановения отказ. Именно в рамките на това съдебно производство ищецът ще може да релувира въпросите относно предвижданията на ПУП-ПРЗ по отношение на предназначението и режима на устройство на имота си. Следователно, за ищеца е налице друг специален ред за защита, поради което в случая не е изпълнена и втората от кумулативните предпоставки за допустимост на предявения иск по чл. 128, ал. 2 от АПК.

Изложеното налага извода, че предявеният четвърти иск от петитума на исковата молба с правно основание чл. 128, ал. 2 от АПК е недопустим, предвид на което следва да бъде оставен без разглеждане, а производството по делото по отношение на същия да бъде прекратено.

По разноските:

С оглед уважаването на исковите претенции за съществуването на спорните права и произтичащите от него факти и обстоятелства, в полза на ищцовото дружество следва да се присъдят направените деловодни разноски за държавна такса в размер на 80 лв., 800 лв. – депозит за изготвената съдебно-екологична експертиза, както и сумата от 6 000 лв. с ДДС, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение, за което са представени надлежни доказателства за реално изплащане. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, заплатен от ищцовото дружество, следва да бъде оставено без уважение, с оглед значителния обем приложени и анализирани писмени доказателства, както и че делото се характеризира с фактическа и правна сложност. В същото време обаче, налице е частично отхвърляне на исковите, поради което следва да се уважи и искането на ответника за присъждане на юриск. възнаграждение в размер на 300 лева. В този случай, по компенсация на ищеца следва да се присъдят разноски общо в размер на 6580 лева.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 128, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

1. ПРИЗНАВА ЗА УСТАНВЕНО, че в полза на „П. П. БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п. к. 1606, район „К. село“, [улица], ет. 5, представлявано изпълнителния директор „ЕС ВИ ЕС“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. Ч., спрямо ответника Министерство на околната среда и водите, ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], съществува правото да се строи в съответствие с издадените и валидни разрешения за строеж: разрешение за строеж № 294/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.), разрешение за строеж № 297/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.), разрешение за строеж № 298/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 15.12.2016г.), разрешение за строеж № 299/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г.

и на 22.12.2016г.), разрешение за строеж № 300/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.), разрешение за строеж № 301/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 11.10.2016г.), разрешение за строеж № 302/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 03.01.2017г.), разрешение за строеж № 304/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.), разрешение за строеж № 39/25.03.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 21.11.2017г.), разрешение за строеж № 209/25.11.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 30.08.2017г.) на главния архитект на [община] по отношение на урегулиран поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, като срокът за започване на строителството по тях, респективно 5-годишният срок за достигане на строежите до етап „груб строеж“, съгласно чл. 153, ал. 2 от ЗУТ, за всяко от разрешенията за строеж, ще започне да тече от момента на влизане в сила на актовете във връзка с О. по чл. 92, ал. 1 от ЗООС и/или ЗБР, съобразно Заповед № РД-676/04.09.2014 г. на министъра на околната среда и водите, от който момент строителството във връзка с гореописаните разрешения за строеж би било възможно;

2. ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Министерството на околната среда и водите, че правото на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АДСИЦ, ЕИК[ЕИК], да извършва строителство (да строи) съгласно разрешение за строеж № 294/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.), разрешение за строеж № 297/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.), разрешение за строеж № 298/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 15.12.2016г.), разрешение за строеж № 299/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 22.12.2016г.), разрешение за строеж № 300/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 21.11.2017г.), разрешение за строеж № 301/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 11.10.2016г.), разрешение за строеж № 302/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 03.01.2017г.), разрешение за строеж № 304/28.12.2007 г. (презаверено на 29.12.2010г. и на 30.08.2017г.), разрешение за строеж № 39/25.03.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 21.11.2017г.), разрешение за строеж № 209/25.11.2009 г. (презаверено на 09.11.2012 г. и на 30.08.2017г.) на главния архитект на [община] по отношение на урегулиран поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, е пряко засегнато от Процедура по Раздел III от Закона за биологичното разнообразие за изменение на граници (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021 г.), чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха в района на плаж К., в землището на [населено място], [община], Област Б.;

3. ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Министерството на околната среда и водите, че административната процедура по Раздел трети от Закона за биологичното разнообразие за изменение на граници (увеличаване на площта) на защитена зона за опазване на природни местообитания на дивата флора и фауна В. „Р.“ и за промяна на Заповед № РД-1042 от 17.12.2020 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена зона (обн. ДВ, бр. 19 от 05.03.2021г.), чрез включване в границите на защитената зона на площ от 105.94 ха в района на плаж К., в землището на [населено място], [община], област Б. и в района на местност А. в землището на [населено място], [община], област Б., въз основа на Решение на

Националният съвет за биологично разнообразие от 06.07.2021 г., е незаконосъобразна в частта ѝ, касаеща собствения на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АД СИЦ, ЕИК[ЕИК], поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35, в частта ѝ по отношение на невярната експертиза на гл. ас. д-р К. П. – Катедра Екология и опазване на околната среда, Биологически факултет, СУ „С. К. О.“ от 19.06.2021 г., послужила като основание за инициране на процедурата, като отхвърля иска в останалата му част относно наведените твърдения за незаконосъобразност на процедурата, поради нищожност на решението на Националният съвет за биологично разнообразие от 06.07.2021 г.;

4. ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ иска да бъде установено по отношение на Министерството на околната среда и водите на факта, че поземлен имот с идентификатор № 44094.22.35 (предишни № 000130, № 000133 и № 021001), находящ се в местността „Рибарницата“, [населено място], [община], Област Б., с площ от 40 407 кв. метра, с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – за курортно-рекреационен обект, собственост на „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АД СИЦ, ЕИК[ЕИК], представлява урегулиран поземлен имот (УПИ) по смисъла на § 5, т. 11 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията, представляващ съгласно действащия ПУП-ПРЗ: УПИ I - отреден за хотелски комплекс с предвидени устройствени показатели: плътност на застрояване – до 50 %, К инт. – до 2.0., минимално озеленяване – 50 %, Н- до 15 м. (от 2 ет. до 5 ет.) и УПИ II – отреден за озеленяване, въз основа, на което „П. ПРОПЪРТИ БГ“ АД СИЦ, ЕИК[ЕИК], разполага с право да иницира нова административна процедура по издаване на разрешение/я за строеж, съгласно ПУП-ПРЗ, одобрен със Заповед № РД-01-133/28.02.2006 г. на кмета на [община], и начин на трайно ползване на урбанизираната територия: „незастроен имот за курортно-рекреационен обект“, като прекратява производството в тази му част;

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите, ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище в [населено място], 1000, [улица], представлявано от Министъра на околната среда и водите Ю. Г. П., да заплати на „П. П. БГ“ АД СИЦ, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п. к. 1606, район „К. село“, [улица], ет. 5, представлявано от изпълнителния директор „ЕС ВИ ЕС“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. Ч., сумата от 6 580 /шест хиляди петстотин и осемдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, а в частта му с характер на прекратително определение – в 7 – дневен срок с частна жалба.

Решението да се съобщи на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ: